

Evaluering af den samlede undervisning i faget dansk modersmål i niende- og tiendeklasse på Deutsche Nachschule Tingleff

Som allerede Maturana & Varela lærte os, overlever en hvilken som helst organisme eller organisation kun så længe, at kommunikationen lever. Anderledes formuleret kan man forenklet slå fast, at organisationens liv *er* fortsat kommunikation. I forlængelse heraf følger, at mundtlig evaluerende kommunikation er det, der opretholder en hvilken som helst *sund* organisme eller organisation. Derfor har vi også blandt de danskfaglige kolleger besluttet, at vi løbende mundtligt evaluerer med eleverne. Typisk foretages der en evaluering, når man har færdiggjort et tema, da en fortløbende andenordens tematisering af dag-til-dag-undervisningen er med til at sikre, at underviserne altid har et overblik over, om elevernes faglige kunnen står mål med det naturlige krav om faglig progression, som det foreskrives fra ministeriel side. Der tilstræbes *eo ipso* en danskfaglig kultur, hvor eleverne dannes i kontinuerligt at tematisere kommunikationen og den tilgang til de danskfaglige emner, som underviserne præsenterer og implementerer.

I denne sammenhæng skal 'danskfaglig kultur' forstås som den måde, fagteamet gør tingene på og relaterer til hinanden på i danskfaglige sammenhænge her på stedet, og at denne metodik altid kan/skal diskuteres og finjusteres via kommunikativ evaluering, således der altid eksisterer og pågår et mod og en vilje til en fortsat ny-beskrivelse af, hvori metodikken og den gode undervisning består. Evaluering skal således ses som en fortsat (kognitiv) forstyrrelse af organisationens ligevægt (jf. René Thom), da denne, som en operativ selvorganiseret størrelse, styrkes, når dens ligevægt er under fortsat forstyrrelse.

Dette vil sige, at eleverne opdrages til en evalueringskultur, hvor bagudrettede resultatbeskrivelser (summarisk evaluering) går hånd i hånd med fremadrettet informationsværdi (formativ evaluering), således de løbende

indsamlede evaluerende oplysninger og tilkendegivelser naturligt indgår i en fortløbende proces, hvor man altid har for øje, hvordan dette kan være med til at optimere undervisningen.

Ud fra den enkle fænomenologiske betragtning, at et givent værk, og dets verden, først eksisterer, når det mødes af en/sin læser, baserer vi i dansk litteraturanalyser/-tilgang på DNT. Dette er en helt bevidst vendt sig bort fra den forfatterorienterede og værkorienterede litteraturpædagogik. I stedet for slavisk at benytte denne og hinc analysemodel, med prædestinerede fortolkningspunkter, som et vod, der med vold og magt, trækkes ned over og gennem teksten, forsøger vi i langt højere grad at lære eleverne at indgå i en fortsat dialog med teksten, da aksiomet netop er, at teksten (og deraf dens (mer-)betydninger) er det, man møder den med. Deraf følger den immanente risiko, at man risikerer at få låst op for alskens lagret viden, og det er derfor underviserens (facilitatorens) opgave med nænsom hånd fortløbende at indskærpe diskussionens tema, således den strukturelle kobling, elever og underviser imellem, ikke bryder sammen under aktiveret potentiel viden.

Den fænomenologiske læsning forsøger at skærpe læserens opmærksomhed ved i langt højere grad at fokusere på værkes verden (jf. Jørgen Vosmar). Vores sigte er derfor at få eleverne til at nærme sig teksten hypotetisk og langsomt, således de får øjnene op for teksten og dens indbyggende/indlejrede verdener, som netop opstår i mødet med læseren. Hvis vi skal forstå og fortolke en litterær tekst, er det fænomenologiske aksiom, at vi først er nødt til at forsøge at danne os et billede af det, vi læser. Dette gøres i praksis ved fortløbende at overdænge teksten med hypotetiske antagelser, der kaster en række billeder tilbage til læseren. I de tilfælde hvor det er vanskeligt at danne sig billeder, er udgangspunktet en undersøgelse af, hvad det er, der forhindrer billeddannelsen (jf. Thomas Illum Hansen). En sådan tilgang fordrer en høj grad af mundtlig fortolkningsaktivitet, og derfor afsluttes hvert tema som nævnt meget naturligt af en anden-ordenskommunikation, hvor selve kommunikationsakten tematiseres. Der pågår således en løbende evaluering af

undervisningen og det/de resultater, vi opnår med den friere fænomenologiske tilgang.
